

norsk FILATELISTISK TIDSSKRIFT

TIDSSKRIFT
FOR FRIMERKESAMLERE
Utgitt av NORSK FILATELISTFORBUND

REDAKTØR: JARLE O. STENSDAL
Redaksjonens adr.: Postboks 46, Høvik

NR. 11

NOVEMBER 1950

9. ÅRG.

EUGEN HANSSSEN

IN MEMORIAM

Onsdag morgen 25. oktober fikk jeg den smertelige melding at min klubbkamerat og mangeårige venn, *Eugen Hanssen*, plutselig og helt uventet var avgått ved døden. Om aftenen i forveien hadde han med vanlig vivasitet deltatt i et foreningsmøte. Han følte seg noe uvel da han kom hjem og gikk til sengs i håp om at ubehaget ville gi seg i løpet av natten. Da hans hustru talte til ham om morgenen, hadde han forlatt denne verden.

Med grosserer *Eugen Hanssen* har *Tønsberg Filatelistklubb* mistet et av sine dyktigste, mest skattede og for filatelen i alminnelighet og for *Tønsberg-klubben* i særdeleshet, mest interesserte medlemmer, hvis vi da her ikke skal bruke entall i stedet for flertall. Da *Tønsberg Filatelistklubb* ble stiftet for 25 år siden, var han — selvsagt, kunne jeg nesten si — til stede og var med blant klubbens stiftere. Det gikk ikke mange årene før han ble innvalgt i klubbens styre. I over halvparten av den forløpne 25-årsperiode sto han som klubbens formann, og den største del av tiden var han i hvert fall medlem av styret. Han sto ved roret enkelte år da medlemmenes interesse lå på et minimum, og ved sin aldri sviktende inter-

esse fikk han ført skuten over i rommeligere farvann. Han gikk så opp i klubbens arbeid, og var så interessert for dens virksomhet, at *Eugen Hanssen* og *Tønsberg Filatelistklubb* ble synonyme begreper.

Eugen Hanssen hadde mange interesser og hadde særlige kvalifikasjoner for foreningsadministrasjon. Hans evner i så henseende ble da også i høy grad lagt beslag på, særlig av turn- og idrettsbevegelsen innen *Tønsberg* og *Vestfold*. Han arbeidet lett, uten at det tilsynelatende kostet ham så svært meget, og han var i hele sin opptreden en helt igjennom «skvær» kar, velsignet fri for snobberi og pedanteri. Når diskusjonens bølger gikk høyt, kunne han så ofte komme med en rolig og klok bemerkning, som dempet bølgene. Han var i det hele et behagelig, sympatisk menneske, ærlig og redelig i all sin ferd. Derfor satte vi så umåtelig pris på ham og kan så vanskelig bli fortrolig med den tanke at vi ikke oftere skal få se ham på våre møter. Alltid hadde han noe å vise fram. Alltid hadde han med seg utvalgshefter, som følge av sin store utenlandske korrespondanse. Alltid hadde han noe å meddele eller å fortelle.

Fra først av var han visstnok general-samler, men etter hvert ble også han tvunget over i spesialistenes rekker. Fra sine mange engelske forbindelser byttet han til seg et stort materiale av engelske kolonier, og av disse igjen ble *Falkland* hans største spesialitet. Som det sikkert vil være kjent, oppnådde han mange hedersbevisninger, sølv- og bronsemedaljer ved store internasjonale utstillinger. Så sent som i år fikk han bronsemedalje for sin Falkland-samling ved den store og meget krevende utstilling i London.

Som ganske ung mann kom Eugen Hanssen inn på kontoret hos Sev. Dahl, skipsmegler- og assurance-forretning i Tønsberg. Som et ledd i sin merkantile utdannelse oppholdt han seg også noen tid i London, hvor han ble helt fortrolig med det engelske språk. Herfra fikk han også sin hustru. Fra 1927 har han drevet kommisjons-, assurance- og en gros-for-

retning, i de første årene sammen med agent Mathias Ekvald, senere alene.

Han etterlater seg hustru og 2 voksne gutter.

Et enestående stort følge av venner og bekjente fulgte ham til hans siste hvilested. —

Eugen Hanssen ble bare 53 år. Et virksomt, dådrikt og verdifullt menneskeliv ble avsluttet ved hans altfor tidlige bortgang.

Vi som har arbeidet sammen med Eugen Hanssen i en lang årrekke, vi som har lært ham å kjenne som det prektige mannfolk han var, som har vært hans klubbvenner gjennom de mange år, vi kan ikke nok fulltakke ham for godt og trofast følge. Vi takker ham for alt hva han ydet hver enkelt av oss, og for hva han ydet Tønsberg Filatelistklubb, og vi lyser fred over hans minne.

Mauritz Hauge.

En reise til Stavanger.

Av Gerh. Møland.

Herr redaktør!

Når en mann føler at han har vært med på noe litt utenom det vanlige, daglige, så føler han gjerne også trang til å meddele sine opplevelser til medmennesker som eventuelt kunne ha litt av den samme glede ved å lese om begivenhetene, som han selv hadde ved å oppleve eventyret. Det begynte jo med at Bernt C. Middelfton inviterte meg til å komme til Stavanger for å se på Stavanger Filatelist-Klubs utstilling, arrangert i anledning av at klubben har nådd den aktverdige alder av 25 år. Og plutselig befant jeg meg altså ombord i «nattrudå» m/s «Stavanger», en herlig båt med en herlig betjening. Fullmånen seiler over en himmel uten skyer, de tusener lys fra byen mellom de syv fjell forsvinner når vi svinger om Kvarven, det er som et teaterteippe langsomt blir dratt for det storslagne sceneri, — eventyret er begynt. Å gå til sengs eller til køys ville jo være helligbrøde, —

man kan jo sove i de hundrevis av dager og kvelder og netter når tunge skyer gir fra seg regn, regn, og meteorologene (et snurrig navn forresten, gad vite hvem som har funnet på og fått anerkjent denne titelen, man kunne vel like godt og med like stor rett kalle en baker for paraply-maker) har stadig nye lavtrykk med tilhørende osv. Månens skinn speiler seg i sjøen, mens kysten ligger derborte. Mørk og hemmelighetsfull gjemmer den menneskenes skjebner, viljer, lyster, sorger og menneskene selv. Alle eventyr må ta slutt en gang. Menneskenaturen er slik at etter en kortere eller lengre tids forløp så er en blitt trett av å betrakte skjønnheten, enten det nå gjelder måneskinnet over Korsfjorden med Folgefonnen som en lysende strek derborte i sydøst, eller det gjelder de moderne østerrikske frimerkene —. En disharmoni i all denne skjønnheten kommer i form av søvnigheten — og dermed blir denne historien

hundre linjer kortere, for etter noen timers søvn kommer dagningen som et strålende maleri i øst, — vi nærmer oss landet med de blaude konsonantane. «Kaeu,» sier jeg til en båtsmann som går forbi, og han kaster blikket innover fjellene i øst og sier «fempåhlotta». Det er synd at man må forlate skuespillet for ens øyne for å gå ned til en øl og et smørbrød, — og dermed siger skuta inn til kaien i Alexander Kiellands og Bertram Middelthons stad. Ved første blick ser jeg at formannen i Stavanger Filatelist-Klub — ovennevnte Bernt C. — helt tilforladelig står derborte, og dermed sitter vi plutselig i en bil, han og jeg, og kjører gjennom de peneste gatene, alleer ville vi i Bergen ha kalt disse chaussene med trær på begge sider og husene fornemt tilbaketrukket inne i hagene. Det er som om der kunne skjule seg en Henrik Ibsen i hvert hjem her, De vet den aristokratiske, fornemme herre som har sitt sjeleliv gående i så høyfornemme baner, at når han hører et alminnelig menneskes røst, så får denne forstyrrelse ham til uvilkårlig å kaste bort et imaginært støvnugg fra jakkekraven. Akk ja, frokosten i Rogalandsgate 42 var deilig, og så bar det av sted til utstillingen i Stavanger Museum.

La meg si med en eneste gang at utstillingen imponerte meg, og framfor alt imponerte utstillingsbesøket meg. Gutter i alle aldre, fra 7 til 89 år, fylte lokalet i et blunk klokken 11 og ble avløst av nye skarer ustanselig. Det er jo tre ting som drar en gutt eller en mann til en slik utstilling utenom selve frimerkene som er utstilt, og det er for det første hvem andre som kommer, for det annet hva vinner jeg i tombolaen, og for det tredje den hemmelige søte og skjulte fryd ved å vite at jeg har et merke som skulle ha stått der hvor utstilleren har tomt felt. Noen slags bedømmelse av de utstilte samlinger og deler av samlinger kan og skal jeg ikke innlate meg på. Jeg holder meg på jorden og til sannheten og sier bare at jeg var imponert. Andre vil selvsagt komme med den fagmessige kritikk av hele utstillingen. Der var dobbeltfötter og cracked plate, og en flott utspekulert gjettekonkurranse om hvor et Norge nr. 1 hørte til i arket, samtidig som der var fotografisk gjengivelse av begge arkene. Der var ubrukt Norge i firblokk, der var poststempler, der var misjonspost, eller misjonærpost er vel det rette. Apropos —

hvorfor i all verden sender man misjonærer til hedningenes land? Det er jo ikke derfra krig og ondskap kommer. Hvorfor sender ikke Det norske misjonsselskap misjonærene sine til statsmennene — til dem som styrer verden. Jeg behøver ikke nevne navnene, det vet ethvert barn. — Der var båndmerker fra Sverige, ubrukte danske, tollere og konsuler hadde sendt sitt beste, og Bernt C. hadde satt det i rammene, duådu for et arbeid han har hatt! Så kom tannleger og skreddere og fullmektiger og et par alminnelige doktorer og en tanntekniker, og til slutt «Sic transit gloria mundi» — alt jordisk er forgjengelig. Tiden står ikke stille, bildene drar forbi ditt ytre og indre øye, og så sitter du plutselig med pølterglasset i hånden i Bertram C. Middelthons beste lenestol og hører ham tale. Hemmeligheten med ham er at han sier det som alle vi andre tenker, men ikke kan greie å få formet til ord. Han bør ikke bruke mer enn fem minutter på å få en kommunistfolkekommissær til å bli jesuit, eller vice versa. I fest og kamp er han nummer én, der er ingen nummer to, tre —. Selvsagt kan man jo sitte i dagevis og prate med borgermesteren h. v. H. v. er forkortelse for heime-vernet om det norske sprog. Apropos sproget — hvorfor i all verden skriver alle norske aviser våpen, skip, språk osv. når det ikke er en kjeft hverken på to eller fire, og hverken i landsmålsleirene eller i bokmåls- eller samnorskleirene som får det til å si det, selv om de ville si det. Ja, ja, klokken går jo, ingen kan stanse tiden, selv ikke Hitler i all sin makt kunne det, selv om han gjerne ville. Ti på tre er det slutt, for klokken tre er det middag hos Bernt C., stor middag med bankebiff, rødvin, riskrem osv. Man klyper seg i armen og spør seg selv: er dette virkelig? — og må gå til samme erkjennelse som Jeppe hos Holberg eller hvem det nå var som skrev Paulines korte frøkenstand. Klokken tikker, minuttene flyver. Det er bare hunkatter og tøser som flyger. To timer er gått, og vi skal til Sola, 400 millionersflyplassen i Norges sydvestre hjørne, akkurat passelig plasert av Vårherre for mellomlanding for lunch på ruten Washington-New York-London-Moskva, når statsmennene engang omsider forstår det som enhver unge forstår. Rutebilen bringer oss videre, videre, kilometervis videre, forbi Hafrsfjord som ligger der stille og rolig i likevekt og

nyner om svunne storhetstider. Jeg kan godt forstå at Hafrsfjord ble utsett som et av de få steder hvor man virkelig kan få slåss i fred av uvedkommende makter såvelsom av vær og vind, og deretter av slagets resultat sette opp regnestykket om Norge skal samles i ett rike eller om det skal deles på 31 småkonger. Enn om man en enkelt gang i vår moderne tid begynte å regne før man begynte å slåss? Stemningen over flyplassen når disse store fuglene kommer og går i skumringens time, kan ikke beskrives — den må man oppleve. De tusen signallys fra jorden møtes med de fire fra luften og forenes idet flyet lett og elegant setter seg på

halen og aker bortover mot stasjonsbygningene, akkurat som vi i barndommens dager akte på halen på skreiebakkene om vinteren — dengang der var vinter. Etter et besøk på restauranten er klokken blitt mange, vi må tenke på at avskjedens time snart er inne, og kaster et siste blikk utover de opplyste rullebanene fra bilen — nettopp som et nytt veldig fly durer henover hodene på oss for å lande. Så var det avskjedspjølter og et firhjul til båten, og deretter har man bare det festlige minne om en eventyrferd til en flott frimerkeutstilling i St. Svithuns så gamle, men evigunge stad.

NORSKE FRIMERKEHEFTER

Ved elskverdig imøtekommenhet fra frimerkeforvalter Arntzen har jeg fått adgang til å gå igjennom de bøker i arkivet som vedrører heftemerker, og kan nå gi følgende opplysninger om våre første frimerkehefter:

Ifølge sirkulære av 29/3 1904 ble det kunngjort til postkontorene at frimerkehefter ville komme i handelen med følgende innhold:

12 stk.	5 øres	(2 blokker à 6),	utsalg kr. 0.65
24 stk.	5 øres	(4 blokker à 6),	utsalg kr. 1.25
12 stk.	10 øres	(2 blokker à 6),	utsalg kr. 1.25
24 stk.	10 øres	(4 blokker à 6),	utsalg kr. 2.45
12 stk.	20 øres	(2 blokker à 6),	utsalg kr. 2.45

Disse hefter ble levert fra leverandøren:

5. mai 1904	med	10 000 hefter à 12 x 5 øres
		10 000 hefter à 24 x 5 øres
		5 200 hefter à 12 x 10 øres
10. mai 1904		9 800 hefter à samme
5. mai 1904		5 200 hefter à 24 x 10 øres
10. mai 1904		9 800 hefter à samme
5. mai 1904		4 000 hefter à 12 x 20 øres

Dette er hele opplaget av de første hefter, og det hele ble overlevert frimerkeforvalteren den 14. mai s. å.

I sirkulære av 15/3 1906 fikk postkontorene beskjed om ikke å oppkreve den

ekstra tillagte 5-øre ved salg av hefter og samtidig gjøre dette kjent for publikum ved oppslag. Det ble ikke gitt noen beskjed om å rette prisene som var trykt på heftene. Dette trådte i kraft fra 1/4 s. å., hvorefter hefter ble solgt 5 øre under den på heftene trykte pris.

I sirkulære av 25/10 1906 ble det meddelt at det framtidig ikke ville bli laget hefter à 12 stk. 5 øres merker.

2net opplag av heftemerker levertes av leverandøren i 1907:

den 15. oktober	med	5 050 hefter à 24 x 5 øres
den 16. oktober	med	2 400 hefter à 12 x 20 øres
den 18. oktober	med	5 100 hefter à 12 x 10 øres

Disse to opplag var tilstrekkelige helt til 3dje opplag begynte i 1910 med 3000 hefter à 24 x 5 øres, som ble levert den 20. april.

For våre første frimerkehefter vil jeg foreslå følgende oppstilling:

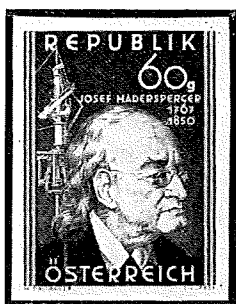
Nr. 1.	Mai 1904	24 x 5 øre,	opplag 10 000
1b.	Mai 1904	12 x 5 øre,	opplag 10 000
2.	Mai 1904	24 x 10 øre,	opplag 15 000
2b.	Mai 1904	12 x 10 øre,	opplag 15 000
3.	Mai 1904	12 x 20 øre,	opplag 4 000
4.	Oktober 1907	24 x 5 øre,	opplag 5 050
5.	Oktober 1907	12 x 10 øre,	opplag 5 100
6.	Oktober 1907	12 x 20 øre,	opplag 2 400
7.	April 1910	24 x 5 øre.	

Jeg håper å kunne få videre opplysninger om de senere hefter og likeledes samlet opplag for 5 øres 1910, og vil da komme tilbake til heftene.

I. I. J.

Ved henvendelser til tidsskriftet
må svar-porto alltid vedlegges.

Josef Madersperger.

Josef Madersperger ble født den 6. oktober 1768 i Kufstein; han var sønn av skredderen Georg Madersperger og Gert-rud Rieder. Familien Madersperger stammer fra Steigerhof i Mattersperg i kommunen Matrei i Østtyrol.

Faren, Georg, flyttet i 1745 til Kufstein, hvor han nedsatte seg som skredder, og i huset Kinksstrasse nr. 192 ble Josef født. I året 1792 dro Georg med sin sønn til Wien, hvor de begge startet et skredderverksted, og hvor Josef 16. august 1799 avla sin borgered. I 1800 ble han mester og flyttet sitt verksted til Weihburggasse nr. 16.

Fra 1807 av beskjeftiget Madersperger seg uavbrutt med konstruksjonen av en syende maskin. Han ga nålen en spiss i hver ende, og i midten et øye. Nålen beveget seg i loddrett stilling opp og ned og stakk derved vekselvis gjennom stoffet fra over- og undersiden. Maskinen måtte imidlertid stoppe når den 45 cm lange tråden var oppbrukt, og den tomme nål byttes ut med en ny, ferdigtredd nål. Den 15. mai 1815 brakte en Frankfurteravis den første notis om Maderspergers oppfinnelse.

Uavlatelig arbeidet Madersperger med forbedringer av sin epokegjørende maskin og kom derved på tanken, ved søm å skyve en trådgriper fram og tilbake under platen der stoffet lå. Han hadde således oppfunnet kjedestinging.

Den 10. februar 1815 tildelte keiser Frans oppfinneren en beskyttelse på seks år, mot betaling av den da gjeldende avgift. Men Madersperger skaffet ikke til veie penger til dekning av avgiften, og beskyttelsen opphørte således allerede i 1818. — I året 1835 oppfant Madersperger det såkalte «Double-Stoff». Det er et

stoff som etter behag kan bæres enten som overtøy eller fôr.

Den 3. mai 1841 fikk Josef Madersperger en bronsemedalje av den Niederösterreichische håndverkerforening for sin oppfinnelse — i stedet for den fiansielle støtte som han hadde anmodet om.

Skuffet over dette beklagelige resultat skjenket Madersperger sin maskin til Det polytekniske institutt, hvorfra maskinen ble flyttet til Den tekniske høyskole og derfra til Teknisk museum i 1912.

Den 3. september 1850 ble den da 82 år gamle oppfinner, med sin frue Klara Hahn fra Darmstadt, opptatt i det borgerlige forsorgshjem i St. Marx, hvor han døde 2. oktober 1850 i fattigdom og glemt av alle. Han ble begravet i en massegrav på St. Marx' kirkegård, gravrekke 12 til høyre, grav 1.

Først 50 år etter hans død ble Maderspergers oppfinnelse riktig verdsatt. Den 7. juni 1903 ble det avduket en minnestøtte — hogd av billedhogger Theodor Khuen — i Maderspergers fødeby Kufstein, og samme dag ble det oppsatt en minnetavle på det hus hvor han ble født. I Kufstein, Wien (7. september 1930) og Innsbruck (6. mars 1930) ble gater oppkalt etter ham, og huset hvor han døde ble smykket med en minnetavle (24. mai 1925). Den 3. desember 1927 satte Wiener-skreddernes laug et enkelt trekors på hans grav i St. Marx. Wienerne reiste mesteren et monument den 7. mai 1933 i Resselpark. Monumentet var laget av den kjente mester professor Karl Philipps. Etter smelting til krigsbruk, ble monumentet støpt på nytt og av byen Wien oppsatt på den samme plass den 15. oktober 1949.

Millioner av symaskiner er i bruk på denne jord, og millioner av mennesker tjener sitt brød ved symaskinen. Med hånd-, fot- eller elektrisk kraft drives symaskinene, og nålen beveger seg opp og ned og tryller fram kjoler og dressar av stoffet.

Først 50 år etter Madersperger lot Elias Howe sin symaskin patentere, og skaffet seg derved en uhyre formue.

Ved forespørslar

til tidsskriftet m å svar-
porto vedlegges.

Filatelistiske utskeielser.

Av Mauritz Hauge.

Det er sikkert et felles trekk for alle land at antallet av utkomne frimerkeserier har hatt en sterkt stigende tendens i de siste årtier.

Tar vi for oss et land som Ungarn, vil vi se at det i løpet av de første 50 år, fra 1871 til 1920, var utkommet ca. 300 hovednumre. I de følgende 20 år, inntil 1940, var det også utkommet ca. 300 hovednumre (stigning 100 %), og i løpet av de siste 10 år er det kommet til ca. 500 nye merker, — altså ikke så langt fra like mange merker i de siste 10 år som i hele tiden 1871—1940 (en stigning fra 1940 på over 80 %). Noe liknende kan vel påvises i andre land. Vårt eget land, som vi gjerne betrakter som et forholdsvis «uskylldig» land når det er tale om frimerkeutgivelser, er ikke så borte det heller! Hvis vi følger AFA, er det i Norge i tiden 1855—1920 utkommet ca. 100 frimerker, fra 1920—1940 også ca. 100 merker (stigning 100 %, og da har vi regnet helt fra 1855!), og i tiden 1940—1950 ca. 160, en stigning fra 1920 på ca. 80 %.

Grunnen til denne kolossale nyemmisjon av frimerker skyldes først og fremst — eller nesten utelukkende — de mange minneutgaver og veldedighetsutgaver, som det offentlige postvesen stadig finner grunn til å utgi, men som ikke imøtekommer noe postalt behov. At et land en gang imellom — la oss si med års mellomrom — lar utgå en minneutgave om en eller annen person som man på denne måte vil hedre, — eller en veldedighetsutgave til gunst for en eller annen kulturell eller sosial bevegelse, som hele folket må antas å være interessert i og villig til å understøtte, det er det vel egentlig ikke så mye å si på, men det burde da i all anstendighets navn være grenser for minne- og veldedighetsutgaver!

Man vil kanskje si at når det utgis minneutgaver uten tilleggsverdi, så må det for det frimerkeforbrukende publikum være likegyldig enten en kleber på konvoluttet et ordinært frimerke eller et ekstraordinært. Men så enkelt er forholdet ikke. Når det utkommer en minneut-

gave, så er enhver samler av vedkomende lands frimerker *nødt til* å ha dem i sin samling, ubrukt eller brukt eller begge deler, i form av blokker, med forstedagsavstempling, serier på helt brev osv. Regner en så med at det fins millioner filatelister, og at en ganske stor brøkdell herav *må* ha minneutgaven i sin samling, selv om de ikke har det minste kjennskap til eller interesse for den person som skal hedres, eller den begivenhet som skal minnes, så er det jo lett å forstå at en stor del av de utkomne minnemerker bindes fast i filatelistenes samlinger og betales av filatelistene. Det er en høyst urettferdig beskatning. Men de forskjellige lands postvesen regner med denne beskatning som en sikker inntekt. Mange mindre stater finansierer en stor del av sine statsutgifter ved hjelp av denne beskatning.

Men utgivelsen av minneserier har ikke bare en rent finansiell side. Det ligger ofte politiske eller propagandistiske formål bak frimerkeutgivelsen. Også denne virksomhet skal filatelistene betale. Og filatelistene — jeg er selv en av dem — er dumme nok til å la seg beskatte på denne måten. I løpet av siste år er det i Ungarn utkommet ikke mindre enn 10 forskjellige serier, som alle sammen har propagandistisk formål. Man ser aldri et ordinært frimerke på brevene fra Ungarn, bare merker av en eller annen minneserie. For eksempel minneutgaven for 5-årsplanens ikrafttreden, eller utgaven til minne om en arbeiderkongress eller om en ungdomskongress, om en kongress for barnets dag, om 1. mai osv. Men det er ikke bare i det fjerne utland at slikt skjer. I løpet av de siste 10 år er det jo hos oss praktisk talt ikke utkommet annet enn minne- og veldedighetsmerker.

Hva veldedighetsmerker angår, så har jo disse tilsynelatende et redeligere ansikt. De skal tilgodese et eller annet formål, som vel staten var den nærmeste til å ta seg av. Men statens pengeforbruk er uten grenser, og det kommer godt med at staten avlastes for utgifter til vedkom-

mende formål, og at inntektene skaffes til veie ved frivillige bidrag fra en eller annen klasse, for eksempel fra den klasse som bruker frimerker. Men også her er filatelistene meget verdifulle mennesker. Også veldedighetsmerkene blir opptatt i katalogene, også veldedighetsmerkene *må* filatelistene ha i sine samlinger. De kommer derfor også til å overta en vesentlig del av bidraget til vedkommende formål. En alminnelig frimerkeforbruker kjøper et eller annet frimerke av denne art. Tillegget til den alminnelige porto spiller for ham ingen nevneverdig rolle. Annerledes for filatelisten. Han må for det første ha *hele serien*, kanskje både brukt og ubrukt, i blokker, på brev etc., og hvis han driver byttevirksomhet med inn- og utland, må han sende en hel del serier til sine filatelistvenner. Og filatelistene finner seg tilsynelatende ganske rolig i denne ekstra beskatningen. Det er ikke ganske små beløp som skal ut hver gang det kommer nye minne- eller veldedighetsutgaver. Jeg har notert meg hva utgivelsen av de siste norske frimerkeserier har kostet meg personlig. Det er ikke små beløp!

Heldigvis har vi i vårt land vært forsånt for å se den verste form for beskatning av filatelistene, utgivelsen av rene humbugserier, som slett ikke blir brukt av den alminnelige mann, men utelukkende av filatelister. Det er på dem de også er beregnet. Jeg kunne nevne mange land. Bl. a. var Hitlers Tyskland kommet nokså langt i denne henseende. Men la oss ta eksempler fra enda nyere tid, og la oss se litt på Ungarn, som jeg har en særlig interesse av.

For å skaffe penger til oppbyggingen av Donau-bruene har postvesenet utgitt noen små blokker, som bare består av et eneste frimerke med en ornamentert ramme omkring. De to første av dem, nr. 995 og 1007 etter AFA, utkom i 1948, og deres pålydende beløp er henholdsvis 20 og 21 forint (ungarske kroner). Men det var ikke nok for staten. Beløpet måtte høyere opp. Året etter, altså 1949, utkom en ny blokk, nr. 1039, også bestående av et eneste frimerke, og med et pålydende beløp av 50 — femti — forint! Det er beskatning som har vasket seg! Da dette merke kom ut blant handlende, ble det forlangt opp til 300 forint for det. Prisen er senere gått atskillig ned, men vil vel neppe kunne kjøpes for mindre enn ca. 50 norske kroner.

Flere av seriene er utkommet både tagget og utagget. Det er meget mulig at de utaggede merker ble solgt ved postkontorene til samme pris som de taggedede, men de ble selvsagt trykt i et begrenset opplag, og prisen i handel ogandel ble i hvert fall betydelig høyere enn for de taggedede merker. Aldri ser man dem anvendt som frankatur. De er blott og bart postvesenets spekulasjonsobjekter. Som eksempel på slike utaggede merker kan nevnes: Stalin-merkene (AFA 1041—43), Verdenspostforeningens jubileumsmerker (1031—1033 og 1086), blomsterserien pr. 20. august 1950 og de enda senere utkomne nasjonalutstillingsmerkene.

Verdenspostforeningens jubileumsmerker er også utkommet med 3-sidig tagging, utagget enten til høyre eller venstre, selvsagt utelukkende beregnet på filatelister.

En annen form for beskatning av filatelistene er å trykke ark med *hvite strimler* mellom merkene. Hele blomsterserien er utkommet på denne måte. De kommer da gjerne i handelen som to merker som er forbundet med en mellomliggende fargeløs papirstrimmel. Ideen er hentet fra Nazi-Tyskland. Tyskerne kalte disse mellomliggende strimler: «Zwischensteg».

De blokker jeg ovenfor har nevnt, har ikke vært brukt postalt. Jeg kjenner heller ikke til at de er utkommet med noe spesialstempel. Det er mulig at salget av disse blokker ikke har svart til forventningene. Det meldes nemlig fra Ungarn at blokk nr. 1007 nå skal utkomme med et av postvesenet påført stempel til en pris av — kr. 25.00! Noe liknende skal skje med Roosevelt-merkene, altså AFA 959—966. Inklusive de to miniatyrarkene er prisen for disse numre i AFA 125.00 kroner. Nå skal interessen for disse kostbare merker stimuleres. Merkene skal nemlig utgis som brukt, idet de blir forsynt med et luksusstempel og antagelig oppklebet på særskilte ark.

Skulle det ikke være mulig å komme disse utskeielser til livs? Skulle det ikke være mulig for forbundet i vårt land og i andre land og for det internasjonale filatelistforbund å reise en aksjon mot disse filatelistiske snurrepiperier, som bare er beregnet på å beskatte filatelistene, og som bringer tilliten til vår hobbys redelighet i fare? Om vi kunne få katalogforlagene til å nekte å gjøre disse serier kjent, om vi kunne få frimerkehandlerne

til ikke å innkjøpe dem og våre medlemmer til ikke å søke dem? Er det helt utelukket at dette lar seg gjøre?

Mauritz Hauge.

P.S. Etter at foranstående var skrevet og postlagt, ble jeg oppmerksom på en artikkel i det danske tidsskrift «Populær Filateli» om «Kampen mod de skadelige Frimærkeudgaver». Det framgår av denne artikkel at kampen mot unødige frimærkeutgaver er i full gang, og dette er jo meget gledelig.

Fra artikkelen siteres:

«Det anbefales Poststyrelserne at indskrænke Antallet af saadanne Serier til ikke over to Serier aarligt.

Tillægsmærker skal holde sig til de Værdier, der dækker Portoen for Tryksager, Brevkort og Breve til Ind- og Udland.

Tillægget maa ikke overstige 50 pCt. af Paalydende.»

M. H.

Lettland nr. 1 — trykt på tyske militærkart.

Dette frimerke er ganske interessant når en har det i ark. Faktum er at noen synes at kartet er det mest interessante, og det er om kartene — historien bak frimerket — vi i dag skal skrive.

Om selve frimerket vil vi i korthet nevne, at det er tegnet av herr Ansis Zihrul og trykt av Schnakenburgs privattrykkeri i Riga. Her er forskjellige platevarianter. Utagget og tagget (11½) — ubrukt og brukt har omtrent samme verdi. Frimerket er billig og finnes så å si i alle generalsamlinger.

Det var jo mangelen på papir ved landets frigjøring som ga en eller annen den lyse idé å nyttiggjøre seg det tyske militærlager av kart som disse hadde etterlatt seg — idet kartets bakside var ren, og størrelsen (31½ cm x 29 cm) passet godt til et ark frimerker.

Disse kart, utarbeidet av de tyske kartografer og trykt i Berlin, var bestemt for den tyske hær som under 1ste verdenskrig opererte i Lithauen, Lettland, Estland og Polen. Målestokken er rommelig, idet 1 cm tilsvare 1 kilometer.

Samlere som allerede straks i 1919—20 studerte denne bakside ved frimerkene, kom til at Lettland nr. 1 var trykt på 62 av de 79 kart som skulle dekke området. Av de 62 kart er av enkelte bare noen få benyttet, mens andre er alminnelige. Når en setter de 72 kart sammen, får en et enestående militærkart over det sørlige Lettland og nordlige Lithauen — det vil dekke en vegg 4,1 x 1,9 meter.

Hvert ark har bokstaver og tall som gjør det lett å lokalisere ethvert kartark i det store sammensatte kart — idet bokstavene, som går alfabetisk fra «H» til «U», representerer den vertikale rekke, mens nummerne fra 13 til 19 gir plassen — den horisontale — i den vertikale rekke. De som studerte kartene, har utarbeidet skjemaer som letter et karts lokalisering — således H—16 = Libau, og O—14 = Riga, — navn vi kjenner.

På kartene er oppgitt bredde- og lengdegrader. Breddegradene, hvor Ekvator er null og Nord- eller Sydpol er 90°, er vedtatt av alle. Men med hensyn til lengdegradene er det på disse tyske militærkart en forskjell på 17 grader og 40 minutter fra hva vi regner med — idet tyskerne dengang brukte Ferro's meridian, mens de fleste bruker Greenwich meridian (nå bruker også tyskerne Greenwich meridian).

Greenwich meridian er en tenkt linje som går fra Nord- til Sydpolen. Denne linje går gjennom The Royal Observatory ved Greenwich, som ligger ved Thameselven, straks sør for London.

Ferro meridian er likeledes en tenkt linje som går gjennom øya Ferro (Hierro) som er den vestligste av de Kanariske øyer. Denne øy ble av spanske og portugisiske sjøfarere betraktet som den vestligste del av den dengang kjente verden. Det var de britiske kartografer som brakte forandringen — Greenwich meridian — som nå alle land har godtatt.

Dette var historien bak frimerket.

Årsskiftet nærmer seg —

Sørg for at Deres abonnement er fornyet i god tid. Prisen er fortsatt kr. 8.00 innenlands, kr. 10.00 utenlands, og penge-
ne sendes til forretningsføreren: *F. C. Svendsen jr., Sportsdepotet, Bergen.*

ANTI KVAMER KENE

Av ing. H. Bugge.

Antikvamerkene er et interessant og morsomt spesialfelt. Det er noen tilgang på materiale som er forholdsvis rimelig, og det er litt av hvert å lete etter. Jeg er sikker på at alle spesialsamlere venter med interesse på håndboken og særlig dens behandling av Knudsens utgaver. Centraltrykkeriets antikvamerker er jo allerede behandlet av Caspersen. — Her er noen interessante ting som jeg har funnet:

Caspersen har en oppgraving nr. 12 av Nknr. 63 plate II og skriver: «Denne oppgraving er tegnet for flere år tilbake, og merket er ikke i utgiverens besiddelse. Av den grunn er vingene dekket med farge.» Oppgravingen er vist i foto 1. Imidlertid forekommer den på nr. 58 og derfor sannsynligvis også på nr. 63 plate I, derimot ikke på plate II. I sin tid forela jeg dette for Caspersen, og han var enig.

Videre har Caspersen oppgraving nr. 13 av Nknr. 63 plate II — vist i foto 2. Munnstykket, ving 7 og ving 8 (ikke vist) er oppgravert. Jeg har funnet merker oppgravert i munnstykket, men uten graveringer i vingene.

Ingeniør Mürer, Moss, viste meg en

Foto 4.

morsom graving under kronen på Nknr. 69. Jeg fant denne i min beholdning og viser den på foto 4. Denne oppgraving burde nevnes i Norgeskatalogen.

Nknr. 79 forekommer «oppgravert under kronen». Betegnelsen er noe misvisende, for hele kronen ser ut til å være behandlet, dessuten ving 8 og ving 3. — Videre forteller fotografier at det eksisterer minst to oppgraveringer. Legg merke til fjær 2 i ving 8, korsene over kronen og vinklene som åpningen i kro-

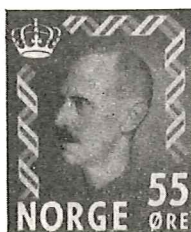
Foto 2.

Foto 1.

nen danner. Det ville være av interesse å få rede på om de to andre fellingstyper forekommer oppgravert, og jeg oppfordrer dem som har dette merke, til å studere det nøye.

Mange samlere kvier seg for å tegne, og jeg skal villig innrømme at detaljtegninger av oppgraverte Nknr. 69 og 79 blir et krevende arbeid, særlig når man samtidig må tegne med hånden og se med lupe. Fotografering er derfor løsenet for oss som ikke kan eller gider tegne. Disse bilder er tatt av magister Basberg ved Studieselskapet for Norsk Industri. Detaljene er først fotografert og etterpå forstørret. Som illustrasjoner til en spesialsamling synes jeg bildene er glimrende.

Kongens portrett på norske frimerker.

I 1856 utga Postverket en serie frimerker i verdiene 2, 3, 4 og 8 skilling med Kong Oscar I's portrett på.

Det hengikk deretter 22 år før en liknende serie så dagens lys, nemlig Kong Oscar II-serien i verdiene 1.00, 1.50 og 2.00 kroner. Denne serien skapte en tradisjon som har holdt seg like til i dag, med få — velbegrunnede — unntak. Denne tradisjonen har vært at kongens portrett skal stå på frimerker med kroneverdier — eller omvendt: at frimerker med kroneverdier skal bære kongens por-

trekk. I tidens løp har vi derfor fått følgende frimerkeserier av denne type:

1878:	Kong Oscar II	(kr. 1.00, 1.50, 2.00)
1907:	Kong Haakon VII	(kr. 1.00, 1.50, 2.00)
1909:	Kong Haakon VII	(kr. 1.00, 1.50, 2.00)
1910—18:		
	Kong Haakon VII	(kr. 1.00, 1.50, 2.00, 5.00)
1937—38:	—»—	—»—
1946:	—»—	—»—

Bare i ett eneste tilfelle har en ikke hatt kongens portrett på kronemerkene. Det var i 1905, like etter frigjøringen fra Sverige. Da måtte en fjerne svenskekongens portrett, og da en ikke akkurat hadde det nødvendige materiell til de nye frimerker parat, framstilte en kronefrimerker i form av provisorier, med gamle skilingsmerker som grunnlag.

Vi har også to eksempler på at kongens portrett er brukt på frimerker med lave verdier. Det gjelder:

1943: London-seriens 60 øres merke med bilde av Kong Haakon. Bruken av kongens portrett var her meget vel begrunnet, idet serien jo skulle framstille det kjempende Norge, og selvsagt også måtte ha med vårt første symbol i kampen, nemlig kongen.

1947: Kong Haakon, 25 øre. Dette frimerke ble utgitt som en hyllest til Kongen på hans 75-årsdag. Det var et leilighetsmerke, og bruken av kongens portrett på en «uvanlig» verdi var derfor helt korrekt.

Postverket meddeler nå at det skal utgi en serie frimerker, hvor henholdsvis posthornet og Kong Haakon VII's portrett skal pryde de lave verdier. I dette tilfelle har Postverket tilsidesatt all tradisjon med hensyn til bruken av kongens portrett, og det er helt umulig å se at det skulle være noe som rettfærdiggjør dette tradisjonsbrudd. Ville det ikke ha vært bedre å bruke posthornet over den hele serie?

Selvsagt må Postverket ha meget elastiske grenser ved sitt valg av objekt når det gjelder nye frimerker, men dette bør ikke lede til at det tilsidesetter de få tradisjoner vi har. Vi ønsker ikke stivbenthet i frimerkeemisjonen, men vi ønsker meget sterkt at Postverket holder på gamle sedvaner som gir et lite adelspreg uten å koste noe — hverken med hensyn til omkostninger eller «framskritt».

Trygve Jacobsen.

Besøk

Postmuseet

Åpningstider:

Søndag kl. 12—15

Tirsdag » 10—15

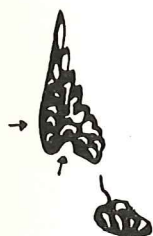
Torsdag » 10—15

Fredag » 10—15

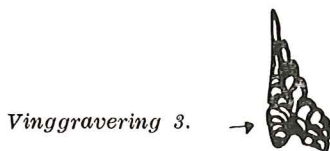
Knudsens fintaggete 3 øre.

Vinggraving 1.

Vinggraving 2.

Vinggraving 3.

Vinggraving 4.

For et par år siden kom jeg over en meget pent trykt ubrukt blokk av Norgeskat. nr. 75, Knudsens 3 øre fint. 4-blokken hadde marg. sept. —05. Ved en undersøkelse under lupen kunne man fastslå at alle 4 merker hadde forskjellig vinggraving, og ving nr. 7 var mest karakteristisk i sin vingtegning. Ved en fotoforstørrelse av 4-blokken kom forskjellen enda tydeligere fram.

Ved en undersøkelse av min beholdning av nr. 75 viste det seg at merkene kunne skilles i 4 hauger etter vingetegningene i 4-blokken. Merkene lot seg ikke alle bestemme på grunn av hard stempling, urent trykk osv. De merker som kunne bestemmes hadde alle avstemplinger mellom oktober 99 og 1910. Mine tegninger av vingetypene skulle lett vise leseren forskjellighetene.

Type 1 har en dobbelt rad av lette graveringer buende innover mot ovalbåndet rett inn for den inntegnede pil.

Type 2 har på samme sted 3 tydelige hakeliknende graveringer og en hammerliknende tegning i vingen mot hjulet.

Type 3 har en enkelt rad sterke graveringer, og

type 4 har en måkeliknende graving på samme sted.

Det viser seg videre at type 2 kan deles i 2 fellingstyper, idet man kan utskille merker av denne type som har buet ramme nederst til venstre, og likeledes brudd i nedre venstre hjul rett inn for ving 6. Man får således i alt 5 typer av nr. 75.

Ved måling av merkebildet ser man at merkene varierer sterkt i størrelse. Likeledes varierer farge og trykk ganske meget. Det er ikke lyktes meg å kunne bestemme noe om antall plater som har vært brukt til trykningen av nr. 75, da min beholdning til en slik undersøkelse er altfor liten. Hvis man imidlertid tar for seg merker fra Knudsens grovtaggete 3 øre siste trykning, vil man se at nr. 75 type I minner sterkt om gravingen i nr. 66, som etter all sannsynlighet bare har én type av graveringer. Man skulle derfor ha lov til å tro at trykkplaten til nr. 75 er framstillet av en oppgravert 4-blokk av nr. 66.

Det skulle være morsomt å høre fra andre samlere som har stelt med disse ting, hvorvidt disse er kommet til noe resultat her.

Skien, den 5. september 1950.

Arne Fossum Johansen.

Katalog over Norges helpost.

(Forts. fra nr. 10, 1950.)

1950/—. Som foregående, men atter uten kontrolltrykk. Lys grå-blå kartong.

Nr. 17 25 øre oransjerød, 15/5—50 — —

Brevkort.

1872/79 P. Petersen.

Boktrykk, alle kort med håndsatt eller stereotypert ramme. Tekst øverst «Brev-Kort», og derunder «(PAA DENNE SIDE SKRIVES KUN ADRESSEN)» i versalier, såkalt «haleskrift». 3 adresselinjer med 2 typer av «AA» i «PAA» og 4 typer av «R» i «SKRIVES» og «ADRESSEN». Hvor ikke annet er angitt ble det trykt 2 kort i hver plate. Kartong av varierende kvalitet og oftest med vannmerke posthorn type I. Format ca. 133 × 76 mm.

Håndsatte rammer.

1872. Verdi i skilling. 5 kort på arket over hverandre. Rammen med en svastikarad i midten. I parentesen står «PAA», og begge bokstaver «R» forekommer i 3 typer med varierende lengde på «halen». «Til» over første adresselinje. Kartong med stående vannmerke.

Merkekisjéer fremstillet i elektrotypi etter originalstemplet for skillingsfrimerker i posthorntypen, levert av Philip Batz, København. Flere typer av hver verdi.

Nr. 1. 2 skilling ultramarin, kartong hvit til grå-hvit, cirka 25/10-72 (52 800) 5.00 15.00

Kt. 5 forekommer med venstre svastika 17 og 19 omvendt.

Nr. 2. 3 skilling, utsendt 1/1-72 (500 000), kartong gul.

I. Med bølgelinje i rammen, mattkarmin ... 1.00 2.00

II. Uten bølgelinje i rammen, mørk karmin . 1.00 3.00

1876. Provisorium ved innføring av nytt myntsystem. 2 skillingskort nr. 1 omgjort til 5 øres kort ved overtrykk med svart 0.05. 4 typer av overtrykket.

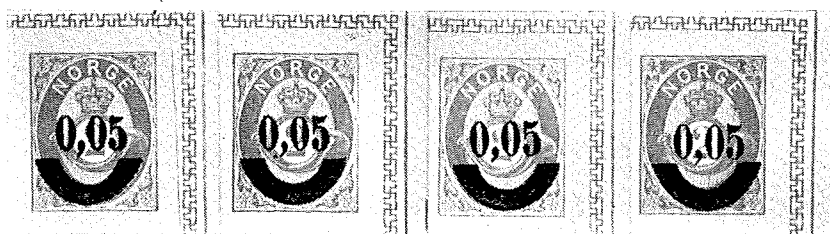

Fig. 2.

Nr. 3. 0.05 på 2 skilling ultramarin nr. 1, desember
1876 (47 200) 1.00 2.00

1876/77. Verdi i øre. Samme utstyr som skillingskortene, men «Til» over første adresselinje er sløyet og rammen har en T-rad istedenfor svastikaraden. Bokstavene «R» i parenteser uten «hale» bortsett fra 5 øre I og 6 øre I. Kartong hvit til tonet uten vannmerke for 5 øres kortene, ellers gul med vannmerke i alle stillinger.

Merkeklisjéer fremstillet i elektrotipi fra originalstemplet for ørefrimerkene i posthornstypen med skravert posthorn, levert av Philip Batz, København. Flere typer av hver verdi.

Nr. 4. 5 øre.

I. Rammemål $128 \times 70\frac{1}{2}$ mm, 53 ornamenter oventil. — «PAA», «R» med «hale», 2 merkeklisjéer. Livlig ultramarin, mai
?—77 (36 600) 2.50 1.50

II. Rammemål $127 \times 70\frac{1}{2}$ eller $128\frac{1}{2} \times 72$ mm, 53 eller 54 ornamenter oventil. «PAA». 2 merkeklisjéer, 16/10—77 (11 000).
a. Lyseblå 5.00 3.00
b. Ultramarin 5.00 3.00

III. Rammemål $126\text{—}127 \times 70\text{—}71$ mm, 52 ornamenter oventil. «PAA». 6 merkeklisjéer (3 settings). 29/10—77 (64 400).
a. Ultramarin, muligens 29/10—77 (26 400) 1.00 0.50
b. Blå, muligens 6/2—78 (38 000) 1.50 0.75

Nr. 5. 6 øre grønn-lysegrønn, avlevert før 10/12—76 (33 950).

I. «PAA», «R» med «hale», 2 merkeklisjéer hvor også de store 6-tall er forskjellige ... 2.00 3.00

II. «PAA», 2 merkeklisjéer — også med forskjellige store 6-tall 2.50 3.00

- Nr. 6. 10 øre karmin, avlevert før 7/9—76 (64 500).
«P A A». Rette linjer istedenfor bølgelinjer i
rammen, 2 merkeklisjéer 1.00 1.50

Kt. 1 forekommer med alle T'er omvendt, — feilaktige
hjørneskjøter.

Stereotyperte rammer.

1878/79. Som forrige utgave. Rammemål ca. 126 × 70 mm. I
parentesen «P A A» bortsett fra 5 øre II, bokstaven «R» uten «hale».
Kartong hvit til tonet med vannmerke, unntatt 5 øre I. Dobbeltkort
trykt på første og fjerde side.

*Merkeklisjéer som tidligere, men i de siste 5 øres kort er det
lille verdisiffer inngravert på hver enkelt klisjé.*

Nr. 7. 5 øre.

- I. Bølgelinjer med spisse og åpne hjørner,
rammer i 4 avstøpningstyper. Punkt i pa-
rentesen mangler oftest. 5 «settings» med
i alt 10 korttyper. Først anvendes 5 merke-
klisjéer av den vanlige type, senere fore-
kommer 2 nye typer. Blå og ultramarin i
mange nyanser, 21/6—78 (110 000) 1.00 0.20
- II. Bølgelinjer med runde lukkede hjørner.
Muligens 12 korttyper på arket. «P A A».
Mange merkeklisjéer. Kartong med stående
vannmerke. Blå til ultramarin i mange ny-
anser, 6/12—78 (374 000) 1.00 0.15

Nr. 8 (10).

- Nr. 8. 6 øre grønn. Dobbeltkort (nr. 10) halvert av
Postverket og oftest ikke skåret nøyaktig etter

den strekede skillelinje. 4 korttyper med forskjellige merkeklisjéer i 2 rammetyper.

26/4—79 (17 100) 2.00 3.00

Er kjent med trykk på begge sider.

Nr. 9. 10 øre karmin. Dobbeltkort (nr. 11) halvert av Postverket og oftest ikke skåret nøyaktig etter den strekede skillelinje. 6 korttyper med forskjellige merkeklisjéer i 2 rammetyper. 31/10—79 (6 500) 3.00 4.00

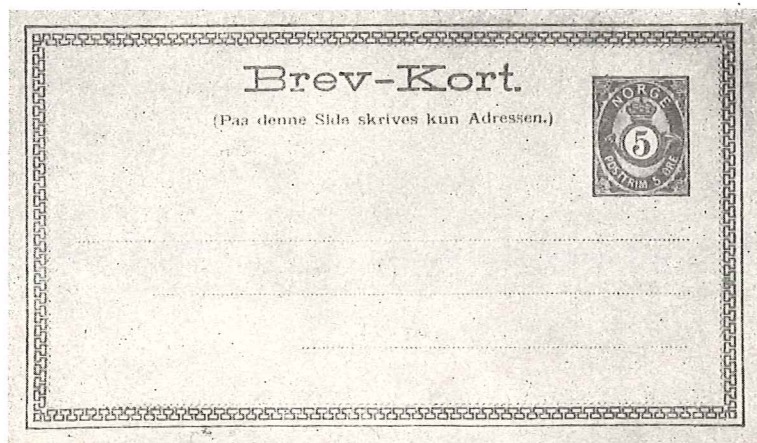
Nr. 10. 6 + 6 øre grønn, 3 korttyper med 5 merkeklisjéer. (3 settings.) Vannmerke liggende. 28/3—79 (5 000) 4.00 4.00

Nr. 11. 10 + 10 øre karmin, 3 korttyper med 6 merkeklisjéer. (3 settings.) Vannmerke liggende. 20/3—79 (3 080) 8.00 5.00

1880/81 Halvorsen & Larsen.

Boktrykk, rammer stereotypert, 12 kort på arket. Tekst som tidligere, men parentesen satt med blandet sats. Kartong hvit til tonet med vannmerke posthorn type I. Format ca. 132 × 77 mm.

Merkeklisjéer med skravert posthorn fremstillet i elektrotypi etter tidligere originalstempel. Det lille verdisiffer inngraveres i hver enkelt klisjé. De fleste merkeklisjéer er oppgravert. 10 øre med en ny type av store 1-tall.

Nr. 12.

Nr. 12. 5 øre, 19/10—80 (898 500)

a. Ultramarin	5.00	1.00
b. Mattblå til gråblå	1.00	0.10

Er kjent med trykk på begge sider.

Nr. 13. 10 øre mattkarmin, 1/10—80 (47 700) 1.00 1.50

1881/85 Chr. Johnsen.

Boktrykk, rammer håndsatt, 12 enkeltkort eller 6 dobbeltkort på arket. Tekst noe varierende for de forskjellige utgaver, parenteser med forskjellig blandet sats. 10 øres kort med norsk og fransk tekst.

Merkeklisjéene fremstillet fra originalstemplet for ørefrimerkene i posthorntypen. Merkeklisjéene for 6 øre enkle og dobbelte kort oppgraveres enkeltvis fra slutten av 1881, mens resten fra denne tid fremstilles fra oppgravert originalstempel. Samme merkeklisjéer brukes til flere kortnummer.

Februar 1881. «Brevkort fra Norge», dobbeltkort med trykk på første og tredje side. «Til» foran første adresselinje. Kartong hvit med innpresset stående vannmerke posthorn type II. Format ca. 137 × 80 mm.

Merkeklisjéer med skravert posthorn fremstillet i elektrotypi. Lille verdissiffer inngravert på hver merkeklisjé.

Nr. 14.

Nr. 14. 6 + 6 øre grønn, 19/2—81 (5 000) 1.50 5.00

- Kt. 3. Svarkortets nedre T 50 er et hjørneornament.
Kt. 6. Førstekortets nedre T 50 er et hjørneornament,
forekommer også med høyre T 16 horisontalt.

Det sjeldneste frimerke i verden.

Det amerikanske månedsbladet *Coronet*, som kommer ut i over 2½ million eksemplarer hver gang, bringer i sitt oktobernummer denne artikkelen. Arvid Gahr har besørget oversettelsen. Artikkelen forfatter heter Frank E. Croft.

En aften i 1873 satt skolegutten Vernon Vaughan i sin stue i Georgetown i Britisk Guiana. Han bladde gjennom sitt frimerkealbum. «Holder du på med å leke med disse fargelagte papirlappene?» spurte hans far. «Jeg skal gjøre en handel,» svarte sønnen alvorlig.

Vernons samling omfattet om lag 200 frimerker, de fleste var i bruk på den tiden. Han hadde noen få ubrukte merker og tenkte at noen flere ville pryde opp i albumet, så han plukket ut noen han ikke likte, de ville han bytte med merker som var penere. Særlig var det ett frimerke han ville kvitte seg av med.

Det var et åttekantet merke fra Britisk Guiana som forestilte omrisset av en tremasters bark, trykt på magenta papir. Rundt skipet var koloniens valgspråk gjengitt, «*Damus Petimusque Vicissim*», navnet på kolonien, og verdien — «*One Cent*». Postfunksjonæren hadde stemplet det ved å skrive sine initialer over merket med blekk, slik det ble gjort på den tid.

Neste dag gikk Vernon med frimerket til frimerkehandleren på stedet, Neil Mac Kinnon. «Hva sier du til seks shillings?» spurte denne — og Vernon slo til.

Men det hadde han nok ikke gjort hvis han hadde ant at det samme frimerket ville stige til ti tusener av dollars, at en konge ville «slåss med» en millionær for å få merket, og at dets blotte eksistens ville komme til å forårsake en feberaktig undersøkelse på denne lille sør-amerikanske kolonien — i håp om at flere merker ville bli funnet.

Dette frimerket — som Vernon i 1873 fikk 6 shillings for — er i dag det sjeldneste frimerke i verden. Og det fins ikke flere kjente eksemplarer. Frimerkeforlaget Scott i New York, en av verdens største eksperter når det gjelder verdiansettelse på frimerker, noterer den smukke pris av 50 000 dollars. «Bare ett eksemplar er kjent,» står det under i katalogen. Frimerkets nåværende eier betalte 45 000 dollars for det, nylig avslo han å få 60 000 dollars, og i dag regner en med at en eventuell kjøper må opp i 100 000

dollars for å få tak i denne åttekantede papirlappen.

I 1856 ba postmesteren i Britisk Guiana den lokale avisen om å trykke et lite antall 1 og 4 cent merker til han fikk forsyninger fra London. Avisen fant fram den tre-trykkplaten de brukte når det gjaldt annonser fra redere, og siden hvitt papir manglet, brukte de blått.

McKinnon, handleren som kjøpte merket, dro i 1882 til England og averterte at hans samling var til salgs. Han solgte dette frimerket for 110 pund, eller 550 dollars. Kjøperens sønn solgte det videre noen år senere til datidens mest berømte samler på kontinentet, baron von Ferrari, for 750 dollars. Baronen ga hele sin samling til postmuseet i Berlin. Etter den første verdenskrigen beslagla den franske regjering imidlertid samlingen som krigsbytte. En ventet at kong George V av England, som var en meget stor samler, ville gå av med seieren når det gjaldt det åttekantede, men Arthur Hind, en amerikaner, uttalte at ingen skulle få komme høyere i bud enn ham på auksjonen. Det var imidlertid to andre konkurrenter: Monsieur Burros, en tobakksfabrikant fra Mulhouse, og Pemberton.

Auksjonarius åpnet budene med 5 000 dollars, beløpet steg raskt og kom på 10 000 dollars. Da forlot Pemberton bedrøvet lokalet. Så fulgte noen få dramatiske øyeblikk. Budene mellom de øvrige steg til 20 000 dollars. Da stoppet, meget overraskende, den engelske konges agent opp. Ved 30 000 dollars nølte Burros, men aksepterte. Ved 35 000 dollars nølte også Hind. Han fikk merket, men måtte ut med 37 000 dollars.

Det varte ikke lenge nå før denne engelske koloni ble et ettertraktet område. Samlere fra hele verden mente, at fantes det ett frimerke av denne typen, måtte det vel kunne gå an å finne fler hvis man rotet i gamle brev og papirer. En innbygger i Georgetown skrev på denne tid til sin familie i England: «Jeg tviler på om noen har sett noe liknende siden gullrushet i California. Hvert skip bringer

med seg samlere, som kryper overalt hos oss.» Og fremdeles hender det at noen kommer i håp om å bli rik.

Hind, som betalte 37 000 dollars, assurerte frimerket for 50 000. Noen få år senere var han hos den engelske kongen i et annet ærend. «Er De Arthur Hind?» spurte kongen — og fortsatte: «Jeg har aldri tilgitt Dem at De gikk av med seieren på auksjonen.» — I 1933 døde Hind. Hans samling var blitt testamentert til noen fjerne slektninger, som regnet med at det åttekantede merket var med. Men hans enke hadde selv beholdt det, hun hadde ment at hennes mann ville at hun skulle arve den formuen. Papirlappen endte i en rettssak, som gikk helt til Høyesterett. Enken fikk beholde det.

Ti år senere, den 7. august 1940, hadde frimerket igjen skiftet eier. Men hvor det nå befinner seg, og hvor meget det ble betalt vites ikke. Imidlertid hendte noe i Hinds hjem en stund etter at han hadde kjøpt frimerket.

En sjømann som samlet frimerker, fikk på en tur til Britisk Guiana en god del gamle brev av en venn der. Mange år senere sorterte sjømannen frimerkene og oppdaget at han hadde et slikt åttekantet merke. Han hadde lest om auksjonen og vendte seg til Hind, som gransket det nøye og tilbød selgeren en stor sum kontant. «Neste dag hadde Hind summen klar,» forteller sjømannen. «Mr. Hind fikk merket og jeg pengene. Derpå tilbød han meg en sigar, som jeg tok imot. Han tok også en og tente en fyrstikk. Men i stedet for å tenne sigarene, satte han flammen bort til merket. Så så han på meg og sa: "Det fins bare ett Britisk Guinea 1856 1-cent!"»

Ja, slik kan det gå.

Utstillingen i London.

Utstillingen i London har forlengst lukket sine poorter, men det kan være interessant å se i tall hva den representerte.

Utstillingens budsjett var på £ 27 000, og til garantistenes store forbauselse ble dette beløp dekket. I gaver kom inn £ 3728, i rammeleie £ 2000, og billettinntekten var £ 4398. Salg av katalog, souvenirark og reklame innbrakte £ 6382.

Under utstillingen i London ble det også stilt ut 60 merker med anledning for de besøkende til

å stemme over hvilke var de 10 vakreste. Ca. 1250 avga stemme — og her er resultatet:

1. England 1840 1 d.
2. England 1949 £1.
3. St. Vincent 1880 5/—.
4. New Zealand 1946 9 d. — fredsutgaven.
5. Australia 1949 3½ d. — U.P.U.
6. Malta 1938 2/—.
7. Grenada 1861.
8. Østerrike 1948 — Olympiske leker.
9. Canada 1929 50 c.
10. Kapp det Gode Haap 1853.

Meddelelser fra FORBUNDET

1. *Håndboken over Norges Frimerker.* Etter Johs. Jellestads død ansettes foreløpig ingen ny hovedredaktør. Organisasjonskomiteens navn forandres til Redaksjonskomité. Skipsreder Abr. Odfjell har tiltrådt denne komité, som nå består av følgende: Formann: Dan Thune-Larsen, medlemmer: Arnstein Berntsen, Per Gellein, Abr. Odfjell, Jarle O. Stensdal og Wilh. Ulleberg.
2. *Autorisasjon av frimerkehandlere.* Med øyeblikkelig virkning annulleres autorisasjonen som frimerkehandler for herr Olav Nygård, Sandnes, kfr. vedtektenes §§ 8 og 10.
3. *Autorisasjon av frimerkehandlere.* Hr. Wiggo Bjørnsen, Langesund, medlem av Skiens Filatelistklubb, autoriseres som frimerkehandler fra 1. januar 1951.
4. *Ekspertkomiteen.* Som formann i Ekspertkomiteen etter avdøde Johs. Jellestad har styret oppnevnt skipsreder Abr. Odfjell. De øvrige medlemmer er d'herrer Per Gellein og I. I. Jacobsen.
5. *Suspensjon.* I henhold til lovenes § 4, punkt 3, er *Aasgaardstrand Filatelistklubb* og *Lillehammer Filatelistklubb* suspendert, hvilket de øvrige forbundsclubber herved gjøres oppmerksom på.

Bergen, november 1950.

NORSK FILATELISTFORBUND

F. Walter-Johannesen,
president.

15
ØRE

Ny norsk variant?

På Nordenfjeldske Filatelistforenings møte den 12. oktober ble vist fram et par av 15 øre på 4 skilling matt fiolett (nr. 92 b), som det er umaken verd å feste seg ved. Mens overtrykket på merket til venstre er feilfritt, oppviser overtrykket på høyre merke betydelige mangler, især når det gjelder 15-tallet.

Paret, som eies av en utenbys samler, var innsendt til foreningens viseformann, Wilhelm K. Støren, som anstillet en del undersøkelser for å bringe på det rene om det her forelå et eksempel på filatelistisk bedrag. Paret ble først plasert under mikroskop, og det viste seg at merkets overflate med det originale trykk var intakt der hvor overtrykket ikke dekket. Ved kvartslampe-prøve ble det videre klart at merket ikke har vært utsatt for sverte — sannsynligvis heller ikke trykk — utenfor de punkter hvor overtrykket har truffet.

På vedstående detalj-tegning er vist hvilke arealer av det originale overtrykk som er dekket på det defekte overtrykk. Som man vil se er arealene spredt over hele overtrykkets flate, og dette gjør det mindre sannsynlig at defekten skyldes papirrusk på trykkplaten, selv om denne forklaring vel har mest for seg.

Paret er stemplet KRISTIANIA P.A. 11 IV. 08. Wilhelm K. Støren.

BOKER og Tidsskrifter

Editors of philatelic works are requested to kindly send review copies to the following address:

Livres pour compte rendu, journaux etc. doivent être adressés à:

Die Herren Verleger von philatelistischen Arbeiten werden ersucht, Rezensionsexemplare davon an die untenstehende Adresse gef. zu senden:

NORSK FILATELISTISK TIDSSKRIFT
Postboks 46, Høvik.

Priskatalog över Sveriges frimärken 1951.
Utgitt av Sveriges Filatelist Förening.

Katalogen foreligger nå i sitt 4. opplag, og den følger den siste svenske håndboken. Her i Norge har det i det siste tiår vært meget vanskelig å skaffe seg bedre svenske merker, og selv om man gjerne ville, har det vært så å si umulig å skaffe seg svenske merker til opplegg av en virkelig spesialsamling av betydning. Den knappe tilgang har gjort at man her ofte har hatt meget vanskelig for å vurdere prisene når en sjelden gang bedre svenske merker, nyanser eller varianter ble utbudt for salg. Her bør etter min mening norske spesialsamlere og større general-samlere anvende S.F.F.s katalog til veiledning. Foruten å ha en håndboksmessig oppsetning, har katalogen priser som er noenlunde nøkternt ansatt av samlere, for bytte og salg til samlere. Den likner i så måte Oslo Filatelistklubbs Norgeskatalog.

I katalogens forord nevnes at de vesentligste endringer er prisforhøyelser, samt at førstedagsbrev er tatt med og priset. Det siste etter anmodning fra samlere. Katalogens papir, trykk og klisjeer er bra, oppsetningen utmerket.

Det jeg ikke liker ved priskatalogen er bemerkningen på titelbladets bakside om at anvendelse av nummerering og nyansoppdeling for andre kataloger og album er forbudt ved lov uten utgiverens tillatelse. Når S.F.F. utgir en Håndbok og en

Priskatalog, skulle man tro at dette var den nummerering og oppsetning man gjerne så brukt så vel i de store verdens-katalogene, handleres spesialkataloger og i album. Her i Norge tror jeg man gjerne ser at andre kataloger følger Norgeskatalogens nummerering og dens nyanser, for at det hele skal ble mer ensartet og lettere for samlerne.

Katalogen anbefales på det beste.

D. T.-L.

Catalogue de Timbres-Poste Yvert & Teller-Champion. Format 12½ x 21 cm. Bind I: Frankrike og Kolonier. 327 sider. Bind II: Øvrige verden. 1694 sider. Pris frc. 1250.—.

I forordet til bind I sier utgi-verne at situasjonen for tiden ikke tillater en ny utgave av Yverts spesialkatalog over Frankrikes og dets koloniers frimerker (den siste utgave daterer seg til flere år før krigen), og for i noen grad å råde bot på det, har de overført en god del av opplysningene fra spesialkatalogen til den alminnelige katalog. Denne er derfor nå blitt den mest utførlige fortegnelse over Frankrikes frimerker og uunnværlig for alle samlere, enten de er spesialister eller generalsamlere. Yvert holder fremdeles fast på den kronologiske rekkefølge, men oversiktstabeller over de forskjellige typer gjør at det likevel er lett å finne fram i katalogen.

Bind II har økt sitt volum med ytterligere 56 sider og er nå blitt så tykk og uhåndterlig at forlaget alvorlig må overveie å gi katalogen en annen oppdeling, f. eks. Europa eller Europa med kolonier i ett bind og de øvrige land i et annet. — Yvertkatalogen er en generalsamlerkatalog og har alle en slik katalogs fordeler og mangler. Den har sine trofaste tilhengere, og disse vil med sorg bemerke at det er første gang siden katalogen begynte å utkomme for 55 år siden at Louis Yvert ikke har vært med om utgivelsen. Han avgikk ved døden i april i år, i en alder av 84 år.

St.

AVERTER I TIDSSKRIFTET!

Møtereferater fra FORBUNDSKLUBBENE

D'herrer Sekretærer bes sørge for å sende inn referatutdrag *omgående*. Referatutdragene må være *kortfattede*, og skal være redaksjonen i hende senest 5. i hver mnd. Sterkt forsinkede referater kan ikke påregnes inntatt.

KRISTIANSANDS FILATELISTKLUBB

Møte nr. 306 ble holdt i Maskinistforeningen tirsdag 10. oktober 1950 under ledelse av formannen, Sigurd B. Johnsen. Til tross for at det var et ufyselig vær med regn og blåst, var 19 medlemmer møtt fram.

Formannen åpnet møtet og ga ordet til sekretæren, som leste referat fra forrige møte.

Etter referatet refererte formannen en meddelelse om utgivelse av nye islandske frimerker, likeledes leste han en liten artikkel om vår utstilling i B.F.K.-Nytt. Bibliotekaren anmeldte deretter de siste nummer av tidsskriftene.

Under «Eventuelt» orienterte formannen om arbeidet med utstillingen, og opplyste at det hele nå lå godt til rette. Funksjonærer til utstillingen ble oppnevnt.

En lynauksjon ble så avviklet ved Thorbjørn Jensen, og salgslederen la fram en rekke utvalgshefter. — Møtet ble hevet ved 22-tiden.

O. Jarl Hansen.

BERGENS FILATELIST-KLUB

Møte nr. 365 ble holdt 12. oktober 1950 i «Den Gode Hensikt»s lokaler, under ledelse av F. C. Svendsen. 46 medlemmer var til stede.

Formannen ønsket medlemmene velkommen og hilste det nye medlem konsul Martens Nielsen velkommen til møtet.

Der ble redegjort for de i siste B.F.K.-Nytt annonserte møter på «Bergenshus», og formannen håpet at dette arrangement ville bli møtt med interesse, og at medlemmene, som her ville få atskillig bedre anledning til å komme i nærmere kontakt med hverandre, ville møte fram så ofte som mulig. Her ville alltid møte en fra styret man kunne henvende seg til. Det ville ikke bli anlagt som møte i vanlig forstand, man kunne innrette seg som det passet hver især. Det var ordnet slik at man kunne spise om man ønsket.

Diverse bytteforbindelser ble referert.

Formannen ba om at flest mulig tegnet seg for Tidsskriftets juniornummer for distribusjon blant venner og bekjente. Schou mente at klubben burde sikre seg atskillige eksemplarer som undervisningsmaterieell bl. a. for juniors. Formannen lovet å påse at så ble gjort.

Diverse tidsskrifter var ankommet til klubben og ble sendt rundt. Alfred Borge gjorde oppmerksom på annonse fra Rolf Gummesson i Stockholm som offererte «något alldeles extra» kilovare til 75/— fra Tyskland. Varen var under all kritikk etter hans mening. Engeby kunne fullt ut slutte seg til samme, idet flere av hans

svenske venner hadde høstet samme erfaring. Konklusjon: Annonsen god, varen slett.

Formannen leste så opp forslaget til nye vedtekter for klubben, utarbeidet av A. Odfjell, Schou og Maalstad. Vedtektene vil bli sendt til samtlige medlemmer før neste møte.

Neste post på programmet var Reinert Engebys orientering om sin Norges-samling, prisbelønnet på utstillingen i London i år. Samlingen, som ble framvist, var meget vakker og et eksempel på hva man med vilje og energi kunne drive det til. Engeby presiserte at det var ved gode venners hjelp at resultatet var nådd. Formannen gratulerte Engeby med resultatet og takket for framvisningen.

Etter aftens la F. C. Svendsen fram en nesten komplett Sverige-samling i Esselte-album, likesom han også omtalte Wennbergs spesialkatalog over Nordens frimerker. Han hadde bare godt å si om katalogen, og utlagt eksemplar ble nøye gransket. Den utlagte samling ble studert og spørsmål etc. ble besvart.

Møtet sluttet i 1/211-tiden.

M. A. Elvsaa.

DRAMMENS FILATELIST KLUBB

avholdt møte nr. 236 mandag den 9. oktober 1950 i Central Hotel. Formannen, ingeniør Sverdrup ønsket velkommen. Referat fra foregående møte ble opplest og vedtatt. En del innkommen post ble referert ved formannen. Han rettet også en henstilling til medlemmene om å ta med

seg byttehefter på møtene, slik at det kunne bli litt mere fart i byttevirksomheten.

Ordet ble så gitt til frøken Larsen, som skulle kåsere om: Fartøyer på frimerker, fra uthulte trestammer til vår tids oseanfarere.

Det var femte gang frøken Larsen kåserte for oss, og vi vil si at det blir mer og mer interessant å høre henne. Hun har en stor frimerkesamling, og interessen for frimerker og for klubben er så stor, at hun med ganske korte mellomrom setter opp en temasamling og kåserer over denne på medlemsmøtet. Aftenens kåseri var godt oppbygd, morsomt og lærerikt, og da hun etterpå viste fram sin store temasamling, skulle man tro at frøken Larsen var fullbefaren sjømann, ettersom hun hadde så god rede på navnene på de forskjellige båttyper, helt fra kanoen og opp til vår tids mest moderne skip. — Frøken Larsen høstet sterkt bifall, og formannen takket på klubbens vegne.

Etter at frøken Larsens temasamling var blitt studert og en gratisutlodning var avvirket, fikk vi kveldens annet kåseri ved formannen.

Fra skipsreder Odfjell hadde klubben atter fått utlånt en samling. Denne gang var det en samling av Mexico's første frimerker. — Hr. Odfjell er et meget interessert medlem av vår klubb, og klubben setter stor pris på hans elskverdighet. «Bare si ifra,» sier hr. Odfjell, «og jeg skal sende samlinger.» Vi vet at hr. Odfjell er en meget opptatt mann, og desto hyggeligere er det å vite at han ofrer seg og sin tid i vår klubbs interesse. Vårt ønske er at vi på et medlemsmøte kunne få gleden av å ha hr. Odfjell til stede.

Formannen ga oss først en orientering om landet Mexico, dets grenser, befolkning, næringsveier, kommunikasjoner etc. Så ble Odfjells frimerkesamling lagt ut, og utgave etter utgave ble omtalt. Hr. Odfjell hadde selv skrevet en beretning fra den tid han seilte på Mexico. Han skildret byen Santa Cruz og dens historie. — Den kraftige applaus som fulgte etter formannens kåseri, ble tilegnet hr. skipsreder Odfjell for hans samling og velvillighet.

Møtet hevet kl. 21.30. 24 medlemmer var til stede. E. E.

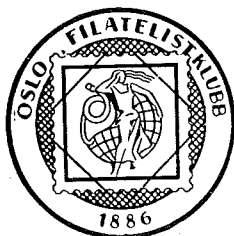
NORDENFJELDSKE FILATELISTFORENING

Det 473. møte ble holdt på Larsens hotell den 28. september 1950. 25 medlemmer var til stede. — Formannen ønsket det nye medlem herr Kyrre Rossvold velkommen i foreningen. Under nyhetsreportasjen rettet Wilhelm K. Støren sterk kritikk mot de nye norske frimerker som i 1950—51 skal avløse de nå kurserende merker. Herr Støren fant de nye merker estetisk lite tiltalende, og mente at kongemerkenes med en bord rundt portrettet av kongen minnet om julemerker. — Formannen, herr Ø. Arentz-Grastvedt, kåserte om «Peru, land, folk og frimerker». Kåseriet, som var spekket med nasjonale særdrag og historiske fakta, høstet sterk applaus. En praktfull Perusamling ble vist fram i forbindelse med kåseriet. — Det var aftenutlodning, og til slutt tegnet medlemmene seg på ønskeliste over utvalg-sendinger.

Det 474. møte ble holdt på Larsens hotell den 12. oktober 1950. 24 medlemmer var til stede. Formannen refererte inngåtte skriv og fortalte at junioravdelingen var sikret møtelokale på Kalvskinnet skole. Overlæreren ved skolen ønsket dog at møtene skulle avholdes under tilbørlig tilsyn. — Wilhelm K. Støren påpekte at juniornummeret savnet postadresse til formennene i de forskjellige junioravdelingene, og mente ellers at juniorstoffet var viet for lite spaltemål. — Medlemmene ble stilt ansikt til ansikt med en filatelistisk nyoppdagelse: Norgeskatalogens nr. 92 b, fireskillingen i posthorntypen med overtrykk 15 øre, ble vist fram i et par, hvorav det ene merket forekom med defekt overtrykk. Herr Støren, som via en kamerat var kommet over feiltrykket, fortalte at merket var gransket både under kvartslampe og politikontroll, og at Tidsskriftet gjennom en artikkel ville bli underrettet om funnet. — John Brækstad kåserte: «Pan-America». Herr Brækstad fortalte om opprinnelsen til den pan-amerikanske bevegelsen, og omtalte alle unionskongresser, gjorde nøye rede for unionens politiske mål og den innflytelse den hadde på stater i den øvrige verden. Fra sin rikholdige samling viste kåsøren fram merker som var kommet ut ved de pan-amerikanske kongresser. Foredraget høstet sterkt bifall, som gjentok seg etter formannens takketale. — Det var aftenutlodning til inntekt for velferdsfondet, og ved en improvisert auksjon festet en seg ved at objektene falt under høstens katalogpriser.

Odd Schilling, sekretær.

Møte nr. 1288 ble avholdt mandag den 18. september i Oslo Handelsstand, under ledelse av formannen, Arnstein Berntsen. — Til stede var 56 medlemmer og 3 gjester.

Formannen hadde det triste budskap at klubbens medlem nr. 10 — overrettssakf. Kr. Delphin, Oslo, var avgått ved døden. Overrettssakfører Delphin ble opptatt 6/3 1905; han hadde således vært medlem i 45 år og innehadde klubbens 25-årsnål. Han hadde deltatt lite i klubbens liv de senere år, men, var godt kjent for sin virksomhet tidligere. Formannen lyste fred over hans minne.

Berntsen meddelte at det vil bli innkalt til ekstraordinær generalforsamling den 6. november angående den interskandinaviske utstilling som klubben akter å avholde i august 1951. Formannen fortalte deretter litt fra S.F.F.s kongress og utstillingen i Jönköping.

Aftenens hovedprogrampost var et foredrag: «Norskekysten og livet derute» av sekretær Kittel-Nielsen i Redningsselskapet. Holtan innledet med en kort biografi av Colin Archer, som konstruerte og bygget den første redningsskøyte. — Sekretær Kittel-Nielsen førte medlemmene i et meget interessant foredrag langs den norske kyst og fortalte meget fra redningsskøytenes virke. Etter foredraget ble det framvist en utmerket film om det samme emne. — Formannen takket for det overmåte interessante foredrag om denne viktige sak — redningsarbeidet på kysten og fiskebankene — og satte i gang en innsamling som innbrakte kr. 191.— til Redningsselskapet.

Møtet ble hevet kl. 21.40.

Per Widerøe.

Møte nr. 1290 ble avholdt mandag den 16. oktober 1950 i Oslo Handelsstands lokaler, under ledelse av formannen, Arnstein Berntsen. Til stede var 68 medlemmer og 1 gjest.

Etter den lovbevalte votering ble Gudmund Hoel og Stian Sanness opptatt som æresmedlemmer. Resultatet av voteringen var: Hoel 53 stemmer for og 2 imot; Sanness 54 stemmer for og 1 imot. Sanness, som var til stede, takket for den store ære som var vist ham, og uttalte meget beskjedent at det var ikke stort han hadde utrettet for klubben, særlig hvis man sammenliknet med et tidligere æresmedlem som Justus Anderssen.

Olaf Røsholm orienterte om norske jernbanemerker og viste fram sin omfangsrike samling av disse og nærbeslektede merker. Han nevnte bl. a. at han satt inne med så store mengder av norske jernbanemerker at han var i stand til å overlate eventuelle interesserte komplette samlinger for en billig penge. For også å øke interessen for merkene samt for å støtte klubben hadde han levert til I. I. Jacobsen 100 konvolutter med jernbanemerker for salg à kr. 1.00 pr. konvolutt til inntekt for Husfondet.

Formannen takket Røsholm for hans vennlig-

het ved å vise fram sin samling og spesielt for hans hjelp til Husfondet, idet han anbefalte medlemmene å kjøpe de nevnte pakker, men etter Jacobsens anmodning var prisen i betraktning av det gode formål satt opp i kr. 10.00 pr. pakke.

Møtet ble hevet kl. 20.40.

Per Widerøe.

STAVANGER FILATELIST-KLUBB

Møte nr. 438 tirsdag 10. oktober 1950, under ledelse av formannen, Bernt C. Middelthun.

Referat fra foregående møte ble lest opp og godkjent. — Meddelelsene og drøftingene dreiet seg om den forestående frimerkeutstilling. Det var kommet inn en hel del utstillingsmateriell, og arbeidet med utstillingens katalog med 25-årsberetningen var kommet godt i vei. Et par større utstillingsobjekter som var innkommet, ble demonstrert, og de fyldige samlingene ble studert med stor interesse.

Jacob Schawland hadde gått gjennom prisene i den nye AFA for en del av de mere populære land og gjorde rede for de forandringer som var gjort, sammenliknet med forrige utgave. Herr Schawland la også fram en hel del nyheter:

Til slutt, som vanlig, en liten auksjon. 20 medlemmer var til stede.

Sekr.

Møte nr. 439 tirsdag 24. oktober 1950 i Victoria Hotell, under ledelse av formannen.

Formannen sa noen anerkjennende ord om vårt medlem postfullmektig H. Storhaug som var død siden forrige møte.

Arkitekt Våland og snekkermester Haugland jr., der som nyinnmeldte medlemmer var til stede for første gang, ble hilst velkommen. — Referat fra foregående møte ble lest opp og vedtatt. — Som nytt medlem ble tatt opp redaktør Jarle O. Stensdal, Høvik.

Formannen redegjorde for forskjellige arrangementer i forbindelse med utstillingen, og sa at det var lagt et godt grunnlag som ga håp om tilfredsstillende resultater. Postfullmektig Olaf Larsen viste fram det poststempel som skal brukes på utstillingens brevhus. Jubileumskonvoluttene ble likeledes forevist.

Ikke så få medlemmer hadde allerede tegnet seg til 25-årsjubileumsfesten.

Fra et frimerketidsskrift leste formannen utdrag av en meget interessant artikkel om «Frimerkefunn». Til slutt auksjon. — Til stede var 22 medlemmer.

Sekr.

TØNSBERG FILATELISTKLUBB

holdt sitt 232. medlemsmøte i Hotell Klubben den 8. november, ledet av formannen, H. Wedel-Jarlsberg. Det var 17 medlemmer til stede.

Før forhandlingene minnet formannen vårt trofaste medlem Eugen Hanssen, som så plutselig hadde gått bort siden sist vi var sammen,

nevnte hans store og interesserte arbeid for vår klubb og for filatelien, et virke som hadde skaffet ham så mange venner både innen- og utenlands, og lyste fred over hans minne. — Et kondolansebrev fra Drammens Filatelistklubb ble referert.

Til klubbens 25-årsjubileum var det innløpet en del hilsningstelegrammer som ble opplest, videre ble det referert en del innkomne skrivelser og sirkulærer.

Formannen hadde til 25-årsjubileet utarbeidet og latt trykke en oversikt over klubbens virke i disse år. De tilstedeværende medlemmer fikk hvert sitt eksemplar, og de øvrige medlemmer og utenbys klubber vil få et eksemplar tilsendt. Lektor M. Hauge brakte formannen klubbens takk for vel utført arbeid med denne beretning.

H. Wedel-Jarsberg brakte på bane spørsmålet om helt å sløyfe den utsatte jubileumsfest, og de frammøtte medlemmer ga uttrykk for at de var enig med ham i dette.

Møtet var kunngjort som bytte-aften, og da det var tatt med meget materiale, ble det en livlig byttevirksomhet utover kvelden, kombinert med faglig samtale.

Bj. Herlin.

Helsaker — Bypost.

For komplettering av specialsamlinger imøteser jeg gjerne tilbud eller utvalg av eldre ubrukte norske brevkort og andre helsaker. Dessuten norske bypostmerker, ubrukte (helst ark resp. blokker) eller brukte, og ganske særlig hele brev. Kontant avregning eller bytte mot skand. frim. etter mankoliste.

Ing. Carl A. Pihl,

Snorres vei 6 — Smestad — Oslo.

Samler-annonser.

PRIS PR. LINJE KR. 0.75, MINIMUM KR. 4.00.

Norske frimerker. — Ekspertiser og annen assistanse.

Arnstein Berntsen, Postb. 189, Blommenholm.
Autorisert av Norsk Filatelistforbund.

Gode, billige utvalg sendes til påsyn. Stor rabatt. Skriv til *P. A. Foldal Ørstavik.*

Søker De merker fra Skandinavia, Holland, Tyskland og Sveits, send meg vennligst Deres mankoliste — og De skal omgående få tilbud med moderate priser. — Norske merker og kilovare kjøpes.

Elof Nielsen, Hejmdalsgade 4, Horsens, Danmark.

Særtrykk nr. 1 — Norges Bypostmerker av Stian Sannes — kjøpes til kr. 5.00 pr. stk.
F. C. Svendsen jr., Sportsdepotet, Bergen.

Norge nr. 1 kjøpes kontant. — Ekspertiser og annen assistanse.
Arnstein Berntsen, Postb. 189, Blommenholm.

Oppgraverte vinger nr. 68 kjøpes.
Sivilingeniør H. Bugge, Drammen.

Kjøper bedre U.S.A. før 1920.
Boks 53 — Drammen.

Grovtagget nr. 51 pl. IV og ekstratyper nr. 67 og 77 ønskes kjøpt. — Ekspedisjonen anviser. Bedre enningsstempler på røde merker kjøpes. Billett merket «Samler».

Husk å fornye abonnementet på tidsskriftet i god tid. Send inn kr. 8.00 for innenlandsabonnement snarest til *F. C. Svendsen jr. — Bergen — eller postgiro 692 68.*

För kr. 15.— i norska frimärken, ostämplade höga valörer, sänder jag 300 olika svenska frimärken; andra svenska och europeiska frimärken offereras på begäran.
Sven Ohlsson, Laholm, Sverige.

Frimärksbyte. Sänd mig 50, 75 eller 100 st. olika norska och jag skickar Eder samma antal — svenska, finska och danska eller hela världen om så önskas.
F. Joëlson, Bäckgt. 3, Varberg, Sverige.

Wholesale Stamp Exchange wanted. We reciprocate should you desire so also with American Merchandise. Exchange propositions and first sendings promptly answered.

*«World» Stamp Circuit, P. O. Box 989,
San Francisco 1 - California - U.S.A.*

Bestillinger

på Tidsskriftet, særtrykk, enkelte nummer samt korrespondanse ang. annonser sendes til forretningsføreren: *Kjøpmann F. C. Svendsen jr. — Sportsdepotet, Bergen.*

ÖNSKAS KÖPA!

KRIGSPOSTALIA från alla länder, såsom fältpostbrev och kort, brev och kort från koncentrations- och krigsfångeläger, sedlar och mynt utgivna i sådana läger, flygblad och liknande intressant material.

LUFTPOSTHELSAKER från alla länder (kuvert och kort med påtryckta märken avsedda för luftpost) incl. Airletters — ostämplat och stämplat.

U.S.A. hela samlingar, partier, enstaka bättre märken, helsaker, stämpelmärken, localfrimärken, gamla brev, också bättre märken i II. kvalitet, gamla dokument, etc.

BRITISH EMPIRE — nyare bättre märken, K. G. VI. olika tandningar, nyanser, ostämplat och stämplat.

Betalning kontant eller byte.

Högsta priser betalas!

Tacksam för urvalssändningar eller detaljerade offerter med lägsta pris, eller gör jag offerter, om så önskas.

HENRIK POLLAK

601 West 138th Str., New York 31, N.Y., U.S.A.

Korrespondens: Norsk, Dansk, Svenska, Deutsch, Français, English.

FRIMÆRKESAMLEREN

det kendte danske fagblad for filateli, begyndte i sit store dobbeltnummer 7/8 (august 1950) offentliggjørelsen af

«The Stella Catalogue of Denmark»,

en ny haandbog og specialkatalog over Danmarks frimærker, skrevet paa engelsk af den ogsaa i Norge velkendte engelske filatelist

Mr. Roland King-Farlow, F.R.P.S.L.

Alle norske samlere som vil følge med fra starten i denne interessante publikation, anbefales at tegne et aarsabonnement (begyndende med nr. 7/8) som frit tilsendt koster

n. kr. 7.50,

idet de indbetaler dette beløb omgaende til Frimærkesamlerens enerepræsentant i Norge:

F. C. SVENDSEN J R.,

Sportsdepotet — Bergen.

Bruk

Norsk Filatelistforbunds stempelvignetter

3 øre pr. stykk, hvorav 1 øre går til Norsk Postmuseum.

Fåes i «Samlerluka», hos frimerkehandlerne og hos F. C. Svendsen jr. — Sportsdepotet, Bergen.

Blokker à 50 stk. kr. 1.50.

N.F.T

Der kan i dag skaffes følgende eldre nummer av tidsskriftet:

1942: 6/7, 11/12.

1943: 7/8, 10.

1944: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 9, 11, 12.

1945: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7/8, 9, 10, 11, 12.

1946: 2, 3, 4, 5/6, 7/8, 9, 10, 11, 12.

1947: 1, 2, 5, 6, 7/8, 9, 10, 11/12.

1948: 2/3, 4, 5, 6, 7/8, 9, 10, 11, 12.

1949: Alle nummer — dagspris.

Pris pr. enkeltnummer 0.50, dobbelt 0.75 + porto 0.20. Mangler De noen nummer — selv om de ikke er oppført her — så er det allikevel en mulighet at de kan skaffes.

Skriv i dag til forretningsføreren,

F. C. SVENDSEN JR.

Sportsdepotet

Bergen.